

TVRTKO VUKOVIĆ

Blow up

tíz nappal ezelőtt találkoztam második énemmel:
a bolt előtt állt, újságot lapozott.
tíz évvel fiatalabb volt nálam: ugyanaz a magasság,
ugyanazok a vonások, haj, testtartás.
mindent összevetve a megfiatalodott hasonmásom.
nem álltam meg, csak menet közben üdvözöltem.

másnap estefelé, amikor a városból hazaérkeztem,
a fiatal úr a játszótéren a kölykökkel labdázott.
leparkoltam a közelben, hadd lássam, mit tud a fiú:
jól dob, remekül tör be jobbról, balról, helyzetfelismerése szolid,
de gyenge a védekezése, rosszul ugrik. a tornacipő azért trendi.
biztos voltam benne, hogy a rutinommal simán legyőzném.

később a videotékában láttam viszont, egy ideig céltalanul
ténferegtem a polcok között, lestem, vajon mit fog kikölcsönözni.
– „a blow up nem lesz túl nehéz neked?” – vontam kérdőre.
– „meglehet, de nem szeretném úgy végezni, mint te”.
– „labda vagy holttest nélkül?” – szúrtam oda félvállról.
– „mindkettő” – válaszolt hanyagul és továbbment.

azóta nem láttam – tegnap azonban újra feltűnt.
ide költözött az egyik szomszédos épületbe és
itt akar maradni, míg be nem fejez néhány melót.
a filmet nem nézte meg, nem is akarta.
a történet mindenesetre jól halad, mondja.
megkért, adjak neki kölcsön néhány nekem tetsző
zenét és könyvet. hamarosan visszaadja.
– „csak felírom őket magamnak” – tette hozzá sietve.

FENYVESI OTTÓ fordítása